

MARTINA WOLFOVÁ

PROKLETÍ OHNĚ

*„Česká Barbara Erskinová“
vypráví svůj první příběh.
Osud, kletbu, staletou nenávist...
to všechno může zlomit láska.*

Martina Wolfová

*Prokletí
obně*

Martina Wolfová
PROKLETÍ OHNĚ

Vydala Metafora, spol. s r. o., v Praze roku 2012
Redakce Jana Moravcová
Korektura Marcela Magdová
Technická redakce Hana D. Benešová
Sazba Netopejr®

První vydání jako e-BOOK

Copyright © Martina Wolfová, 2011

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-989-8

U Krbu 35
100 00 Praha 10
www.metafora.cz

Kapitola první

Cora se těžce zvedla z koberce. Pohlédla směrem k lůžku, kde spal Stuart. Na tváři mu pohrával spokojený úsměv, který kdysi tolik milovala. Když se na něj ale dívala nyní, nejradši by vzala z kuchyně ostrý nůž a vyřízla mu ho z tváře. Kolena se jí chvěla, když tiše a obezřetně odcházela do koupelny. Neochotně se podívala do zrcadla, protože věděla, že obraz, který spatří, ji vyděsí.

Tentokrát to není tak špatné, pomyslela si. Pod okem měla velkou modřinu a rozbitý ret, na kterém ještě zůstala zaschlá kapka krve. Oči se jí zamlžily potlačovanými slzami bolesti, strachu a ponížení. Už ani nepokračovala v prohlídce, věděla, že má tělo pokryté modřinami a kousanci. Ale nejhorší bolest byla ta, jež jí vycházela z klína. Ještě nikdy předtím ji necítila. *Jenže nikdy předtím tě Stuart neznásilnil!* Při té vzpomínce si musela přitisknout dlaň na ústa, aby utlumila vzlyky.

Rychle si napustila do vany horkou vodu, aby alespoň trochu ulevila té spalující bolesti. Jak jí jenom mohl takhle ublížit? Věděla, že musí spěchat, protože Stuart se může každou chvíli probudit. Osušila se a tiše se vrátila do ložnice. Opatrně si lehla zpět na koberec a přikryla se přehozem, který Stuart pohodil na podlahu.

Je tohle její osud? Ležet u nohou toho brutálního muže a snášet jeho násilnické chování? Stuart se na

lůžku zavrtěl a poškrábal se na stehně. Při tom zvuku se jí nervy napjaly k prasknutí a srdce se jí na okamžik zastavilo. *Ne, takhle nemůže žít dál, musí něco udělat. Ale co?*

Pamatovala si to, jako by to bylo dnes. Stuart stojí na ulici s obrovskou kyticí růží a nejspíš se usmívá. Byl tak sladký! Později zjistila, že je i milý, zábavný, inteligentní. Případal jí jednoduše skvělý. Netrvalo dlouho a zamilovala se.

Když na to Cora vzpomínala teď, uvědomila si, že ji mělo varovat, jak se vším spěchal. Se svatbou, s ukončením jejího studia na univerzitě, ještě dřív, než mohla absolvovat, na početí dítěte. Kde byly její ženské instinkty, když souhlasila se sňatkem i s tím, že hned po svatbě založí rodinu, a tudíž musí nechat školy, protože bude mít plno práce s dětmi a domácností? Kde proboha nechala rozum?

Manželství se Stuartem se zpočátku vyvíjelo dobře, byl to sen, který se jí splnil. Sen, jenž se však po čase změnil v noční můru. Od jejich svatby uplynuly dva roky, když se Stuart začal měnit. Vracel se domů pozdě v noci podrážděný až k nepřičetnosti a vyléval si svůj vztek na ní. Ze začátku ji nebil, jen hrozně křičel, když všechno nešlo přesně podle jeho přání. Pak jí začal vyčítat, že ještě neotěhotněla. Neustále opakoval, že chce syna, že potřebuje syna. Nebylo to ale z touhy po dítěti, jak pochopila později.

Cora se ve tmě na koberci hořce usmála. Bylo spoustu věcí, které pochopila až později.

Pak jí jednou večer Stuart uhodil. A od té doby už bylo jeho ubližování na denním pořádku. Ale to nebylo všechno. Aby si snad nemohla někomu postěžovat, začal ji zamykat doma, nesměla bez něj udělat ani krok, zapíral ji před jejími přáteli, dokud se po ní ne-

přestali ptát úplně. Uvěznil ji v jejich krásném domě, který měl být jevištěm jejich lásky a štěstí, ale stal se z něj jen tichý svědek jeho nenávisti a teroru. Stálo ji mnoho sil přiznat si, že to všechno není její vina, že je to Stuart, kdo páchá zlo. Dlouho však nechápala jeho důvody. Věděla jen, že ji nemiluje, že ji nikdy nemiloval.

Důvody jeho jednání poznala až dnes večer. Teprve dnes večer Cora zjistila, kým vlastně její manžel je. Ve své nepřičetné zlosti, mezi ranami, jí Stuart konečně všechno prozradil. Řekl jí o všech těch sázkách na dostizích, o obrovských dlužích u bookmakerů, o tom, že jeho firma je na pokraji krachu a že jediné, co ho může zachránit před úplným zánikem a ztrátou společenského postavení, je dítě, které mu ona nechce dát. Teprve poté, co jí mrštil o stěnu, jí Stuart pověděl o závratném dědictví po svém otci. Dědictví, jež by ho mohlo zachránit – kdyby nebylo určeno pro jejich syna. Syna, kterého mu zatím nedala.

A bude-li Bůh stát při mně, taky nikdy nedám, pomyslela si Cora a smutně se usmála. Raději by své dítě zabila, ještě než by se narodilo, protože jedno věděla jistě: Stuart není dobrý manžel a nebyl by ani dobrým otcem.

Teprve po dnešku si konečně dokázala přiznat, že Stuart není dobrý člověk.

Obrátila se na druhý bok a každý nerv v jejím těle sténal bolestí. Věděla, že se Stuartem nesmí zůstat, že musí utéct. Bití přetrpěla, ale znásilnění? Při vzpomínce na manželovu brutalitu, s níž si od ní vzal, co chtěl, ji naplnil pocit zoufalství a nekonečného strachu.

Ne, už nikdy mu nedovolí, aby jí ublížil, už nikdy.

***

Cora se konečně přestala nervózně ohlížet přes rameno, ale ani tak se nedokázala na řízení soustředit. Měla hlavu plnou myšlenek a srdce ještě sevřené strachem z toho, jak bude Stuart reagovat na její odjezd. Ráno, než odešel do práce, jí řekl jen jedinou větu. *Doufám, že se na mě budeš večer těšit víc než včera, miláčku*, zněla jí v hlavě pořád dokola. Ani slovo na omluvu, ani náznak lítosti, nic. Byl to netvor, ale Cora se rozhodla, že se jím nenechá zlomit. Proto nyní seděla ve voze a spěchala do Helmsley, pěkného trhového městečka v hrabství North Yorkshire, proslulého impozantní zříceninou hradu, prastarým křížem na náměstí a také zalesněnými meandry řeky Rye jihuozápadně od města.

Jelikož jí všichni přátelé opustili a neměla téměř žádné peníze, mohla se uchýlit pouze na jediné místo. Do rodného domu v Helmsley, ke svému otci.

Cora si povzdechla a podívala se na hodinky. *Otec teď už určitě zavírá obchod*, napadlo ji.

Jejich vztah byl od té doby, co jí zemřela matka, zvláštní. Věděla, že ji miluje, a ona ho také milovala, ale přesto jako by mezi nimi existovala nějaká neviditelná bariéra, kterou se oba báli překročit. Jako malá to tolik nevnímala, ale jak dospívala, připadala jí ta zeď stále hmatatelnější.

Matka jí zemřela, ještě než oslavila sedmé narozeniny. Cora se zamračila. *Vlastně ani dodnes nevím, jak vlastně zemřela...* Několikrát se na to pokoušela otce ptát, ale když poznala, že mu ta otázka působí bolest, přestala s tím. Ani jednou jí neodpověděl, a ani nikdo ze sousedů se jí neodvážil nic prozradit. Věděla jen, že se jí stala nehoda, ale to bylo vše. Jakmile Cora zjistila, že se pravdy nedobere, už po tom dále nepátrala.

Vlastně si maminku moc nepamatovala. Její tvář si vybavovala spíš z fotografií než ze svých vzpomínek. Mož-

ná to bylo tím, že její vzpomínky na matku byly už jen mlhavým odrazem čehosi, co se stalo už hodně dávno.

Cora se vrátila do přítomnosti a zjistila, že se už začalo stmívat. Takže krásu Yorkshiru si bude moci vychutnat až zítra ráno. *Jestli si po tom všem dokážu vůbec ještě něco vychutnat*, napadlo ji.

Když dorazila do Helmsley, byla už tma. Jejich dům stál téměř na kraji města, byl to jeden z těch dvoupatrových domků z neomítnutých cihel, s bílými okenicemi, nenápadným trojúhelníkovým průčelím a zábradlím, červenou střechou z pálených tašek, s bíle natřeným plotem, vzadu s malým dvorkem a stejně malou zahrádkou. Od té doby, kdy ho viděla naposledy, se vůbec nezměnil.

Ještě když maminka žila, si otec otevřel ve spodní části domu malý koloniál – obchůdek, v němž prodával tolik druhů zboží, kolik jen může člověka napadnout. Cora se usmála, když si vzpomněla, jak otce vždy prosila, aby mu směla pomáhat s obsluhou zákazníků. Někdy, když měl dobrou náladu, jí to dovoloval, ale jinak ji spíše vedl ke studiu. Vždycky říkával, že se musí hodně učit, aby z ní něco bylo.

A co z ní je? Jak otci vysvětlí, že se tu tak znenadání objevila, a bez Stuarta? Cora pevně sevřela držadlo kufru a vykročila k domu.

„Ahoj, tati,“ pozdravila ho nervózně, když jí otevřel.

Ihned zaregistrovala, že mu od jejich posledního setkání ubylo vlasů a přibylo vrásek. Jediné, co se na otci nezměnilo, byla jeho postava a studánkově modré oči. Ještě stále vypadal mohutně, i když se mu pod svetrem rýsovalo břicho a trochu hrbil ramena. *Naposledy jsem ho viděla na svatbě*, uvědomila si bolestně. Od té doby byla s otcem ve spojení jen přes telefon, a to ještě pod pečlivou Stuartovou kontrolou.

„Coro, holčičko!“ George se rychle vzpamatoval z překvapení a široce se usmál. „Pojď přece dál,“ dodal rychle, a jak vešla dovnitř, změřil si podezřívavým pohledem její kufr. Když si teď ve světle prohlédl obličej své dcery, která se na něj nejistě usmívala, všiml si, jak je ztrápená.

„Coro, co se stalo? Co má znamenat ten kufr?“ zeptal se opatrně.

Cora si skousla spodní ret a hledala správná slova. „Odešla jsem od Stuarta, tati. Už jsem to s ním nemohla vydržet, on...“ nedokázala ani vyslovit, jak jí ublížil.

George se jí hluboce zahleděl do očí, až musela uhnout pohledem. Teprve nyní si všiml, že má na tváři modřinu.

„Ach, Coro, Stuart... on tě uhodil?“ zeptal se zděšeně a jemně se dotkl toho bolavého místa.

Vzlykavě se nadechla. *Ne, teď nesmíš začít brečet!* Rychle zamrkala, aby potlačila slzy, a prosebným hlasem řekla: „Nechci o tom teď mluvit, tati. Víš, neměla jsem kam jít... Můžu tady zůstat? Na čas, než si něco najdu.“

George se zamračil: „Samozřejmě že tady můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít. Jsi přece moje dcera, Coro, a tohle je i tvůj dům.“

Potom dodal laskavým hlasem: „Určitě si teď potřebuješ odpočinout a trochu se uklidnit, holčičko, promluvit si můžeme přece zítra. Pojď...“

Vzal jí z ruky kufr a začal stoupat po schodech do druhého patra. Zastavil se přede dveřmi jejího pokoje. Otevřel je a postavil zavazadlo doprostřed místnosti. Potom rozsvítil: „Všechno tu zůstalo tak, jak to bylo, než jsi odjela na univerzitu. S ničím jsem nehýbal.“

Cora přelétla místnost pohledem. „Tati...“ řekla chraplavě, na víc se nezmohla.

Jejich pohledy se střetly. George jenom rozpřáhl

paže a v tom okamžiku jej Cora objímala a tiše mu plakala na rameni.

„No tak, Coro, no tak... Už je to v pořádku, už jsi doma,“ hladil ji konejšivě po vlasech.

Když se trochu uklidnila, utřela si oči a usmála se na něj. „Jsem tak ráda, že jsem tady, tati. Tolik jsi mi scházel.“

„Ty mně taky, holčičko. Mám ti sem něco donést?“ zeptal se starostlivě.

„Ne, díky. Myslím, že půjdu rovnou do postele,“ poděkovala mu a pohlédla toužebně k lůžku.

„Tak dobrou noc,“ políbil ji George na čelo a odešel.

O chvíli později už se uvelebila v měkkých peřinách. *Konečně je doma! Konečně v bezpečí.*

***

Stuart měl za sebou těžký den. V práci se mu moc nevedlo, na obchodech, které dnes uzavřel s novými zákazníky, nevydělal tolik, kolik si představoval. Jeho bookmaker mu navíc nechal v kanceláři dost výhrůžný vzkaz, z něhož bylo patrné, že pokud si nepospíší se splacením dluhu, může brzy očekávat návštěvu některého z jeho drsných vymahačů.

Stále zřetelněji se mu jako jediné východisko z téhle zapeklité situace rýsovalo dědictví po otci. *Jen kdyby ho ten starý lakomý zmetek odkázal rovnou mně...*

Nezbývalo mu nic jiného než doufat, že Cora brzy otěhotní a bude po problému. Ta včerejší noční epizoda ji sice nejspíš moc nenaklonila jeho záměru spát s ní tak často, jak jen to půjde, ale co. *Trocha násilí může postelové hrátky jen okořenit...* A třeba ji to přivede k rozumu a přestane mu odporovat.

„Jsem doma, drahoušku!“ zavolal na ni. Položil klíče

na stolek a přistoupil k baru. Nalil si trochu whisky, napil se a uvažoval, že si dá před večerí ještě jednu, když vtom se zarazil. V celém bytě bylo naprosté ticho.

„Coro, kde jsi? Už mám hlad jako vlk,“ zavolal znovu a rozhlížel se po pokoji. Jeho poznámka mu připadla vtipně dvojsmyslná, takže se pobaveně usmál. Jelikož mu ani teď neodpověděla, prošel salonem do kuchyně, kde bylo pusto a rozhodně v ní dnes nikdo nevařil. Nespokojeně se zamračil. Zamířil do ložnice, ale ani tady manželku nenašel. Cítil, jak se v něm zdvihá vlna zloby, jako pokaždé, když mu něco zkřížilo plány. Trhnutím otevřel dveře šatníku a prázdné věšáky mu napověděly, že Cora zmizela. Třísknutím je zase zavřel; byla to taková rána, že otřásla celou skříní.

Co si to ta zatracená ubožačka dovoluje?!!!

Vrátil se zpátky do obývacího pokoje, a když se znovu chopil sklenky s whisky, ruka se mu chvěla zlostí. Rázoval po pokoji, popíjel a plný zuřivosti přemýšlel, kam se mohla podít a co by teď měl udělat. Čím víc toho vypil, tím víc rostl jeho vztek, podporován kypící uraženou ješitností zoufalého sobce. Nakonec, když se opil tak, že už téměř nemohl stát na nohou, bez jediného kloudného nápadu, mrštil se zuřivým výkřikem skleněnou karafou od whisky proti zdi, až se střepy rozlétly po celém pokoji. Pak se svalil na pohovku a usnul.

Ráno ho probudil až telefonát jeho asistentky, která volala, aby zjistila, jestli je v pořádku, když nedorazil na domluvenou schůzku s klientem, aniž by se předtím omluvil. Bylo mu jasné, že kocovina mu dneska asi příliš úspěšný den nezajistí, vymluvil se tedy na nemoc a požádal ji, aby všechny jeho dnešní schůzky zrušila.

Bylo mu mizerně, hlava mu třeštila a hučelo mu v ní. Ještě stále nedokázal uvěřit, že by Cora našla tu drzost vzdorovat jeho příkazům a přáním, místo aby

jako poslušná ženuška plnila veškeré své manželské povinnosti tak, jak to od ní očekával.

Jedna věc ho ale přece jen těšila. Ačkoliv mu to v tomhle stavu moc nemyslelo, věděl naprosto jistě, kam před ním mohla utéct. *Kam jinam by taky šla, když ji odřízl od všech jejích přátel a známých?*

Samolibě se usmál, sáhl po mobilu a vytočil číslo George Wessnaye.

Kapitola druhá

Coru probudil její vlastní žaludek a svíravý pocit hladu. V prvním okamžiku, když otevřela oči, si připadala, jako by se propadla časem zpět do dětství. Pohledem klouzala po pokoji a hlavou jí začaly vířit vzpomínky na dobu, kdy byla šťastná a spokojená. Na dobu před Stuartem.

Myšlenka na manžela ji vrátila do přítomnosti snad až příliš bolestně. Posadila se a spustila nohy z lůžka. Vzpomněla si na to, co otec o jejím pokoji říkal včera večer. Vstala a protáhla se. Pohled jí přitom padl na malou porcelánovou opičku, stojící na prádelníku. Opatrně vzala hračku do ruky. *Bože, jak je to dlouho, co ji od rodičů dostala? To ještě žila maminka...* Opička stála na barevném bubnu, z něhož vzadu vykukoval klíček. Cora jím několikrát otočila a postavička se roztančila při veselé melodii, kterou strojek hrál. Při jejích tónech se v Coře něco zachvělo a v mysli se jí vynořila mlhavá vzpomínka na chvíli, kdy tuhle opičku viděla tančit poprvé. Vzpomínka se však brzy rozplynula, jen zvláštní svíravý pocit smutku, který v ní vyvolala, zůstal.

George už byl vzhůru a zrovna se chystal sejít dolů do kuchyně, aby připravil snídani, když zaslechl melodii, již hrála Cořina hračka. Zůstal stát a zaposlouchal se. Do očí se mu nahrnuly slzy, ale rychle je utřel. *Anno, drahoušku, naše holčička je zase doma. Naše holčička...* Zhluboka se nadechl a pak sešel po schodech tak

tiše, jak jen dokázal. Když chystal vodu na čaj, chvěly se mu ruce pohnutím.

Coře se zdálo, že na chodbě zaslechla otcovy kroky, a tak rychle opičku odložila zpátky na prádelník. Když si uvědomila, jaký rozhovor ji čeká, vyschlo jí v hrdle nervozitou. Jak to má otci vysvětlit? Pochopí ji? A co udělá, když ne? *Nebud' zbabělec, je to tvůj táta a má tě rád, určitě to pochopí*, dodávala si odvahy, ale přesvědčená o tom nebyla. Rychle si opláchla obličej, oblékla se a sešla dolů.

„Dobré ráno,“ pozdravila otce hned ve dveřích.

„Tobě taky, Coro. Jak ses vyspala? Doufám, že dobře,“ usmál se na ni George a pokynul jí, aby si sedla ke stolu. Když to udělala, nalil jí i sobě do hrnku čaj a posadil se taky.

„Už dlouho jsem se tak dobře nevyspala, tati,“ ujistila ho Cora a hladově si prohlížela pečivo, které leželo na stole.

Georgovi to neušlo. „No tak si přece vezmi, na co čekáš?“ pobídl ji a pobaveně sledoval, s jakou vervou se pustila do jídla.

Zrovna si pořádně ukousla chleba, když si všimla, jak se otec pohledem na ni baví. Pokusila se o úsměv, ale s plnou pusou to moc dobře nešlo.

Rychle sousto polkla a na svou omluvu řekla: „Promiň, ale od včerejšího rána jsem nic nejedla. Odjela jsem hodně narychlo a raději jsem nikde nezastavovala, aby...“ Cora se zarazila.

„Co aby?“ zeptal se George a trpělivě čekal na odpověď.

Celý večer přemýšlel o tom, co se asi stalo, že Cora opustila manžela, a tušil, že se mu to nebude líbit. Neměl Stuarda příliš v oblíbě, ale věřil, že manželský svazek je posvátný a že člověk občas musí něco obětovat

a překousnout, chce-li, aby vydržel. *Tys toho taky musel hodně překousnout*, mihlo se mu hlavou, ale rychle tu myšlenku zahnal.

Cora se napila, aby se zbavila knedlíku v krku, ale příliš to nepomohlo.

„Měla jsem strach, že mě Stuart bude pronásledovat,“ přiznala pak tiše a pohlédla otci do očí.

George se zamračil a zopakoval: „Pronásledovat? Jak to myslíš, holčičko? A co se vlastně stalo?“

Proč je to tak zatraceně těžké? „Tobě nikdy nepřipadalo divné, tati, že od svatby jsme tě se Stuartem nikdy ne navštívili, ani tě nepozvali k nám?“

„Připadalo, jak by ne, ale myslel jsem si, že... zkrátka jsem si myslel, že když sis založila nový život, tak ten starý jsi nechala za sebou. I se mnou,“ odpověděl jí po pravdě.

„To že sis myslel? Jak tě to jen mohlo napadnout, tati?! Nikdy bych něco takového neudělala, zapomenout na tebe. Jsi přece můj otec, vychoval jsi mě...!“ zhrozila se Cora a nevěřícně na něj hleděla.

„Omlouvám se, ale jinak jsem si to vysvětlit nedokázal,“ pokrčil George rameny a dodal: „Ale jsem rád, že to tak není. A teď mi už konečně řekni, co se stalo. Pověz mi všechno.“

Coře se zdálo, že v jeho hlase zaslechla obavy. Po dívala se na něj a uvědomila si, že mu nikdy nebude moci říct úplně celou pravdu. *Jestli to vůbec kdy dokážu někomu povědět...*

„Víš, ze začátku to bylo vše v pořádku, Stuart byl skvělý, ale pak se to začalo nějak kazit. Zjistila jsem, že má velké dluhy a že jeho firma asi brzy zbankrotuje. Vracel se z práce rozzlobený, často jsme se hádali. Vyčítal mi i to, že jsem ještě neotěhotněla. Ale to by se dalo vydržet, myslela jsem si, že se to zlepší, až se vyřeší ta

věc s jeho firmou. Jenže pak mě jednou večer...“ Cora zmlkla a skryla tvář v dlaních.

„Pak tě uhodil, vid?“ doplnil otec chmurně její vyprávění.

Cora přikývla, ale nedokázala se na něj podívat. To-lik se styděla!

„Opakovalo se to? Uhodil tě potom ještě někdy?“ musel se George zeptat, ačkoliv tušil odpověď.

Cora těžce polkla: „Bil mě pak čím dál častěji. Zavíral mě doma a zakazoval mi vycházet bez něj. Zapíral mě před přáteli... Byla jsem jeho vězeň, tati...“

George si ji zděšeně prohlížel. „Ale proč jsi mi nic neřekla?“ Nechápal.

„Nemohla jsem,“ vzlykla. „Stuart mi kontroloval poštu, směla jsem ti telefonovat, jen když byl u toho, abych ti snad neprozradila, jak se ke mně chová... On se úplně změnil, tati, pomátl se! Nemohla jsem tam zůstat...“

Otec jí stiskl ruku a mlčel. Měl pevně sevřené rty a Cora si uvědomila, že na svých šestapadesát let vypadá hodně staře a sešle.

George se náhle postavil a rozhodně prohlásil: „Zavolám mu a pěkně mu to vytmavím! To, co mu řeknu, si za rámeček nedá, to uvidíš!“

Sáhl po telefonu, který byl připevněný na zdi.

„Ne, tati, prosím tě, nedělej to!“ Cora vyskočila a postavila se mu do cesty.

„Proboha proč ne, Coro?“ obořil se na ni nechápavě.

„Protože by to nepomohlo. Protože... už ho nechci nikdy vidět, tati, už nikdy. Nechci se k němu vrátit a nechci, aby věděl, kde jsem... Přijel by a odvezl mě zpátky a znovu by si na mně vybíjel zlost...“ Přestala se kontrolovat a její strach vyvěřel na povrch.

George bezradně hleděl na svou dceru, které se po

tvářích koulely slzy jako hrachy a najednou před ním nestála mladá žena, ale jeho malá holčička. Objal ji a utrápeně se zeptal: „Tak co mám udělat? Jak ti můžu pomoci, Coro?“

„Prostě... prostě mě u sebe nech, ať si to všechno můžu v klidu promyslet...“, odpověděla mu a utírala si tváře.

„To je to nejjednodušší, co můžu udělat, holčičko,“ usmál se na ni povzbudivě.

Posadili se zpátky ke stolu a bez jediného slova pokračovali v jídle. Už téměř dojedli, když zazvonil telefon. Cora vyděšeně vzhledla.

George neochotně zvedl sluchátko: „Prosím? Ano, to jsem já.“

Pak směrem ke Coře bezhlasně vyslovil: *Stuart*. Hned začala zuřivě zamítavě gestikulovat.

„Ano, má dcera je u mě,“ řekl George do sluchátka a jejího prosebného výrazu si nevyšimal. Stuart zřejmě nebyl příliš zdvořilý, protože se George mračil čím dál víc.

„Nemáš jediný důvod se na ni zlobit, Stuarte. Jsem trochu nemocný a poprosil jsem ji, aby za mnou na pár dní přijela, kdybych něco potřeboval,“ vysvětloval a mrkl přitom spiklenecky na dceru, která na něj překvapeně hleděla.

„Že ti nic neřekla? No, asi ti nechtěla přidělovat starosti. Máš určitě hodně práce a tak tě nechtěla ještě více zatěžovat. Ne, bohužel ti ji nemůžu předat, právě se sprchuje. Jistě, vzkážu jí, žes volal. Na shledanou,“ rozloučil se a zavěsil.

„Děkuju, jsi ten nejlepší táta na světě,“ řekla mu Cora vděčně.

George se zasmál a poškrábal se na hlavě: „Nikdy mě nenapadlo, že budu tvému manželovi takhle lhát.“